

traadte i Kraft, nogen Fragtnedsættelse, vilde disse Kommuner blive stillet ulige. Nogle af Kommunerne, der har faaet Fragtnedsættelse, vilde kunne producere deres Koks billigere end andre Kommuner — maaske endda Nabokommuner —, der nogle Dage i Forvejen havde faaet deres Kul uden Fragtnedsættelse. Lovforslaget gaar derfor ud paa at bemyndige Indenrigsministeren til at yde hel eller delvis Godtgørelse for saadan Fragtlettelse. Naar man anvender Udtrykket „hel eller delvis Godtgørelse for saadan Fragtlettelse“, vil det sige, at den højeste Fragtlettelse, der kan ydes for disse Kultransporter fra 12. Maj til Fragtordningens Ikrafttræden, er Fragtnedsættelse med $\frac{1}{3}$, altsaa det samme, som ydes for Transporter efter Fragtordningens Ikrafttræden. Man har ment, at det maaske i visse Tilfælde kunde være rigtigt at yde en mindre Godtgørelse, hvis vedkommende havde haft billige Fragter eller billig Pris for deres Kul. Hensigten med Foranstaltningen er udtrykkelig at stille Kommunerne lige. Det Beløb, som er nævnt, 600,000 Kr., er det højeste, som en Godtgørelse af $\frac{1}{3}$ af Fragten kan andrage.

Paragraffens 2det Stykke gaar ud paa at yde en til Fragtnedsættelsen svarende Godtgørelse for Tilførsler af Kul til saadanne Formaal, som omfattes af — eller som findes at burde ligestilles med dem, der omfattes af — den med Fragtnævnet truffne Overenskomst om Fragtnedsættelse, men som ikke faar eller har faaet Andel i den gennem Nævnet ydede Nedsættelse. Denne Bestemmelse er foreslaaet, fordi Fragtnævnets Godtgørelse efter Forholdenes Natur skulde gives til visse Tilførsler, men man har ment, at ogsaa andre Tilførsler bør stilles lige med dem, Fragtnævnet besørger. Da der ikke kan siges noget om, hvilke Beløb Paragraffens sidste Stykke vil medføre som Udgift for Statskassen, er det foreslaaet, at Godtgørelsen skal ydes af Indenrigsministeren efter Forhandling med Rigsdagens to Finansudvalg, saaledes at begge Tingenes finansielle Udvalg vil faa Lejlighed til sammen med Indenrigsministeren at drøfte hvert enkelt Tilfælde, og hvilke Regler der i saa Henseende skal følges.

Jeg skal tillade mig at anbefale dette Lovforslag til den samme hurtige og villige Behandling, som det er blevet Genstand for i det andet høje Ting.

Hey: Jeg skal paa den konservative Gruppens Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse, idet vi kan tiltræde det, baade

hvad Forlængelsen og de Ændringer, som er indførte deri, angaar.

Lovforslaget er jo et Led i en Række Dyrtidsforanstaltninger, som Regeringen er enedes med Rigsdagen om, og jeg haaber, det maa være mig tilladt at gøre nogle korte Bemærkninger om Dyrtidsforanstaltninger i Almindelighed, særlig om det Lovforslag, der om nogen Tid kommer herop, nemlig Lovforslaget om Dyrtidshjælp til Statens Embedsmænd og Funktionærer. Jeg har, ogsaa i Overensstemmelse med min Gruppe, tidligere haft Lejlighed til at udtale, at vi mener, Regeringen her var alt for karrig, og at man burde gaa videre. Vi har ment, at den Grænse, der er sat, er for lav, vi havde stillet Forslag om en højere Grænse, og selv om denne ikke helt tilfredstillede os, vilde den dog noget bedre have truffet det rette. Som sagt, vi mener, at der skulde gaas videre. Det, der er Tale om ved disse Dyrtidsforanstaltninger, er jo baade en direkte Hjælp ved Lønforhøjelser og dels, hvad man kan kalde en indirekte Hjælp ved Foranstaltninger, som gaar ud paa at skaffe Befolkningen Næringsmidler til en lavere og rimeligere Pris end den, de mærkværdige Konjunkturer har drevet dem op til. Jeg erkender, at det, jeg anser for det vigtigste, er den direkte Hjælp, for Embedsmændenes og Funktionærernes Vedkommende Forhøjelsen af deres Lønninger, saaledes at de kan betale de forøgede Udgifter bedre end hidtil og ikke bliver nødt til at slaa af paa det ene og det andet og ikke kommer til at forandre Livsvilkaarene paa en Maade, som bliver følelig for dem og paavirker deres Forhold i alt for mange Retninger. En Forhøjelse af Embedsmændenes og Funktionærernes Lønninger kan ses fra to Sider. Man kan se det som et Spørgsmaal, der vedrører Tjenestemændene alene, men Spørgsmaalet kan ogsaa ses som et Samfundsspørgsmaal. Tjenestemændene vil kunne sige — og det er navnlig det Standpunkt, som mine Meningsfæller og jeg tiltræder — : Oprindeligt er vore Lønninger fastsatte under Hensyntagen til, hvad der forlanges af os, hvad vi skal og kan yde, og under Hensyntagen til de Udgifter og det Arbejde, vi har haft med at skaffe os de Kvalifikationer, som kræves. Alle Lønsatser fra nederst til øverst er beregnede derefter og fastsatte efter en Beregning, som er ret sparsom — de er fastsatte med den gode Økonomi, som man maa erkende, at Landets Finansministre i Regelen har. Lønningerne er derfor nogenlunde smaa, og de er satte under ganske andre Forhold end dem, vi nu lever under. Har derfor den ene Krav paa at faa sin Lønning forhøjet paa Grund